

Sygn. Akt XVII AmE 322/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Protokolant: stażysta Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Grupa (...) z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Grupa (...) z siedzibą w W. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 29 marca 2018 roku, Nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że obniża nałożoną na (...) Grupa (...) z siedzibą w W. karę pieniężną do kwoty (...) zł (pięć tysięcy dziewięćdziesiąt złotych),
2. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 322/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 29 marca 2018 roku, numer (...), na podstawie art. 35 ust. 1 pkt 1 i art. 36 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2167, ze zm.), w związku z art. 53 ust 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 831) oraz z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 220, ze zm.) a także z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) S.A., z siedzibą w W. posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP):(...), orzekł że:

- 1) przedsiębiorca: (...) S.A., z siedzibą w W., nie wywiązał się z określonego w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (zwanej dalej: (...)), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1 Ustawy, w terminie określonym w art. 27 ust. 3 Ustawy lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust. 6 tej ustawy, obliczonej w sposób określony w art. 12 ust 5 Ustawy,

2) za zachowanie opisane w punkcie pierwszym wymierzył przedsiębiorcy: (...) S.A., z siedzibą w W., karę pieniężną w kwocie 937 500,56 zł (słownie: dziewięćset trzydzieści siedem tysięcy pięćset złotych pięćdziesiąt sześć groszy) to jest w wysokości(...) % przychodu osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w 2016 r.

Od wyżej wymienionej decyzji powód (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., wniósł odwołanie, zaskarżając decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. rażąco naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 35 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej – poprzez ich błędne zastosowanie wyrażające się odmowie umorzenia postępowania i ukaranie uczestnika, w sytuacji, gdy wskazany przepis stanowi, że Prezes URE nakłada karę na „przedsiębiorstwo energetyczne, które naruszyło obowiązek”, zaś stan faktyczny w niniejszej sprawie wygląda następująco:

a) obowiązek polegał na uiszczeniu do dnia 31 marca 2014 roku opłaty zastępczej przez przedsiębiorstwo energetyczne, stąd o naruszeniu obowiązku można mówić dopiero w dniu 1 kwietnia 2014 roku,

b) w dniu wymagalności obowiązku tj. 31 marca 2014 roku – spółka utraciła status przedsiębiorstwa energetycznego – tym samym wypadał spod zakresu wskazanej penalnej normy prawnej, gdyż jak wskazuje przepis tylko „przedsiębiorstwa energetyczne” może naruszyć wskazany obowiązek,

c) spółka nie spełnia żadnego z warunków wskazanych w przywołanej normie prawnej – usprawniających Prezesa URE do nałożenia kary tj. (1) nie posiada status przedsiębiorstwa energetycznego w dniu rzekomego naruszenia, (2) nie naruszył obowiązku jako przedsiębiorstwo energetyczne,

2. rażąco naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 35 ust. 1 pkt 1 Ustawy o efektywności energetycznej – polegające na rażąco błędnym zastosowaniu wskazanej normy prawnej, wyrażające się w obliczeniu kary w oparciu o przychody Spółki z 2016 roku, w sytuacji gdy zgodnie z treścią dyspozycji przepisu – URE był zobowiązany przyjąć dane finansowe spółki w roku poprzedzającym wydanie decyzji, tj. 2017 roku, które to dane były w dacie wydania decyzji znane zarówno spółce, jak również były dostępne dla prezesa URE, z uwagi na złożenie ich do Krajowego Rejestru Sądowego spółki w ramach procedury likwidacyjnej spółki,

3. rażąco naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 35 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej polegające na:

a) zastosowaniu normy w sposób rozszerzający, co doprowadziło do niedopuszczalnej sytuacji, gdzie w błędnej optyce URE wskazana norma prawna objęła przypadki niewskazane w treści normy prawnej, co jest sytuacją niezgodną z prawem i niedopuszczalną, tym bardziej, że przywołana norma ma charakter penalny i powinna być interpretowana zawężająco,

b) wymierzeniu maksymalnej kary, w oparciu o pozaustawowe kryteria wymierzenia wymiaru kary,

4. błąd w ustaleniu faktycznym mającym istotny wpływ na treść orzeczenia – wyrażający się w błędnym, sprzecznym z treścią dokumentów wydanych przez URE uznaniu, że spółka utraciła status przedsiębiorstwa energetycznego w dniu 1 kwietnia 2014 roku, w sytuacji, gdy jak wynika z treści wydanej przez URE decyzji o cofnięciu koncesji – status przedsiębiorstwa energetycznego spółka utraciła w dniu 31 marca 2014 roku, tj. z dniem zaprzestania wykonywania działalności,

5. rażąco naruszenie art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy – wyrażające się obciążaniu spółki maksymalnym dopuszczalnym przez ustawę wymiarem kary, w sytuacji gdy:

a) spółka nie ponosi żadnej winy w rzekomym niewykonaniu wskazanego obowiązku – gdyż za zgodą i wiedzą URE wygasła koncesję przed datą wymagalności wskazanego obowiązku,

b) spółka była zmuszona zakończyć działalność gospodarczą przez politykę paliwową Państwa, którego URE było wykonawcą i wygaszało koncesje w porozumieniu z URE, które wiedziało, że spółka w związku z wygaszeniem koncesji nie wykona żadnych obowiązków przypisanych przedsiębiorstwu energetycznemu w 2014 roku i URE godziło się na zastosowaną praktykę spółki,

c) podnoszone przez URE twierdzenia, mające rzekomo uzasadniać wysokość kary – mają zupełnie pozaustawowy charakter, gdyż nie dotyczą żadnej z przesłanek określonych w art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy.

Mając na uwadze powyższe wniósł o:

1. uchylenie i umorzenie postępowania sprawie, ewentualnie
2. zmianę decyzji i wymierzenie spółce kary pieniężnej w kwocie (...) zł to jest w wysokości (...) przychodu osiągniętego przez przedsiębiorcę w roku poprzedzającym wydanie decyzji, tj. w 2017 roku, ewentualnie
3. uchylenie w całości decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,
4. o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji. Wskazał ponadto, iż wydał zaskarżoną decyzję w oparciu o przepisy ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o efektywności energetycznej.

Pozwany wskazał również, że momentem rozliczenia obowiązku jest dzień 31 marca 2014 roku, w którym Prezes URE stwierdza, czy na ten dzień obowiązek został zrealizowany czy nie. Jednakże okres za jaki obowiązek powinien zostać wykonany przypadał w okresie od 1 stycznia 2013 roku do grudnia 31 grudnia 2013 roku, przy czym nie jest istotne czy sprzedaż gazu ziemnego do odbiorców końcowych była wykonywana przez jeden dzień czy przez cały rok. Również nie jest istotne czy przedsiębiorca posiadał przez cały rok koncesję z punktu widzenia realizacji przedmiotowego obowiązku. W ocenie pozwanego nie jest również zasadny zarzut dotyczący wymierzenia kary w oparciu o przychody z 2016 roku. Pozwany wskazał, że w dniu wydania decyzji nie miał możliwości uzyskania danych finansowych za 2017 rok co wynika z dołączonego od odwołania sprawozdania finansowego za okres od 1 grudnia 2017 roku do 31 grudnia 2017 roku, które zostało podpisane przez likwidatora spółki oraz osobę prowadzącą księgi rachunkowe dopiero w dniu 30 marca 2018 roku, a więc po dniu wydania decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzjami Prezesa URE z dnia 16 listopada 2010 r., znak: (...) oraz (...) zostały udzielone (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. koncesje na obrót paliwami gazowymi oraz obrót gazem ziemnym za zagranicą na okres od dnia 16 listopada 2010 r. do dnia 16 listopada 2015 r. Koncesje zostały Spółce cofnięte (odpowiednio dnia 1 kwietnia 2014 r. oraz 1 września 2013 r.). (okoliczności bezsporne)

Spółka w 2013 r. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedawała gaz ziemny do odbiorców końcowych przyłączonych do sieci na terytorium RP. Zgodnie danymi przekazanymi przez Przedsiębiorcę sprzedaż ta wyniosła w 2013 r. 152,416 mln m³, a przychód z tej sprzedaży – (...) zł. (k. 41-45 akt adm.)

W terminie do dnia 31 marca 2014 r. Przedsiębiorca nie przedstawił do do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej w ilości 1931,445 toe, względnie uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości 1.931.444,78 zł. (okoliczność bezsporna)

W dniu 1 grudnia 2017 roku została podjęta uchwała o rozwiązaniu powyższej spółki i otwarciu likwidacji. (k. 23-29)

Przedsiębiorca osiągnął w 2017 roku przychody netto ze sprzedaży produktów w wysokości (...) zł. (k. 44)

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE”) na podstawie informacji przekazanych przez przedsiębiorcę: (...) SA, z siedzibą w W. (zwanego dalej „Przedsiębiorcą” lub „Spółką”) pismem z dnia 19 maja 2017 r. zawiadomił o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej, w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w roku 2013, określonego w art 12 ust 1 Ustawy obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art 21 ust 1 Ustawy, w terminie określonym w art 27 ust 3 Ustawy, lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust 6 tej ustawy, obliczonej określony w art 12 ust 5 Ustawy. (k.46-47, 48 akt adm.)

W odpowiedzi na ww. zawiadomienie Przedsiębiorca, pismem z dnia 5 czerwca 2017 r., wniósł o umorzenie przedmiotowego postępowania z uwagi na fakt, iż jego zdaniem przed datą wymagalności realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 12 Ustawy nie posiadał statusu przedsiębiorstwa energetycznego ze względu na „wygaszenie” koncesji przez Prezesa URE, w więc nie był zobowiązany do realizacji tego obowiązku. Ponadto, z uwagi na fakt, iż w zawiadomieniu z dnia 19 maja 2017 r. Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do przesłania wszelkich dokumentów pozwalających na ustalenie jego sytuacji finansowej oraz oświadczenia o wysokości przychodu osiągniętego w 2016 r. - Spółka zwróciła się o przedłużenie terminu na złożenie tych informacji do dnia 30 czerwca 2017 r. (k. 49 akt adm.)

Pismem z dnia 13 czerwca 2017 r., Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień. Ponadto Prezes URE nie wyraził zgody na wydłużenie terminu złożenia dokumentów finansowych dotyczących roku 2016. (k. 50 akt adm.)

Przedsiębiorca w wyznaczonym terminie nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do zapoznania się z zebrany materiałem dowodowym. (okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 3 lipca 2017 r. oraz z dnia lipca 2017 roku Spółka podtrzymała dotychczasowe stanowisko w kwestii umorzenia postępowania twierdząc, iż nie naruszyła żadnego ustawowego obowiązku bowiem nie była od dnia 1 kwietnia 2014 r. przedsiębiorstwem energetycznym. Przedłożyła również dokumenty finansowe za 2016 rok. (k. 52-113, 115-135 akt adm.)

W dniu 29 marca 2018 roku Prezes URE wydał decyzję nr (...). (k. 137-140 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Postanowieniem z dnia 11 marca 2020 roku, na podstawie art. 235² §1 pkt 3 k.p.c. Sąd pominął dowód z zeznań świadka P. K. na okoliczności jak w uzasadnieniu odwołania, gdyż dowód z zeznań powyższego świadka był w niniejszej sprawie nieprzydatny do wykazania faktów. W celu ustalenia istotnych okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie wystarczające było przeprowadzenie dowodu z powyższych dokumentów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zgodnie z art 53 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej, do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 Ustawy, za okres przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (tj. przed dniem 1 października 2016 r.) oraz w zakresie kar pieniężnych za niedopełnienie tego obowiązku stosuje się przepisy dotychczasowe. Z tego względu zasadnie pozwany wydając zaskarżoną decyzję działał w oparciu o przepisy dotychczasowe, czyli przepis ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o efektywności energetycznej.

Zgodnie z informacją przedstawioną w toku postępowania administracyjnego, powód w roku 2013 prowadził działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami gazowymi i dokonał sprzedaży gazu ziemnego do odbiorców końcowych przyłączonych do sieci na terytorium RP. Zgodnie danymi przekazanymi przez Przedsiębiorcę sprzedaż ta wyniosła w 2013 r. 152,416 mln m³, a przychód z tej sprzedaży – (...) zł. Tym samym, nie ulega wątpliwości, iż powód jest podmiotem o którym mowa, w treści art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 roku. Z treści powołanego przepisu wynika bowiem, iż obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej wykonuje w szczególności przedsiębiorstwo energetyczne sprzedające energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium RP. Skoro zatem powód, w oparciu o udzieloną koncesję, dokonał w 2013 roku sprzedaży gazu ziemnego do odbiorców końcowych, spoczywał na powodzie obowiązek o którym mowa w treści art. 12 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej z dnia 15 kwietnia 2011 roku. Powód jako podmiot, który dokonał sprzedaży o której mowa art. 12 ust. 2 pkt 1 zobowiązany był do uzyskania i przedstawienia do umorzenia pozwanemu świadectwa efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej. Zauważyć przy tym należy, że przedmiotowy obowiązek dotyczył okresu od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku, zaś ostatnim dniem na jego wykonanie był dzień 31 marca 2014 roku. Nie ulega żadnej wątpliwości Sądu, że na powodzie spoczywał obowiązek wywiązania się z przedmiotowego obowiązku za powyższy okres. Ponadto, niezasadnie upatrywał powód utratę statusu koncesjonariusza w dniu 31 marca 2014 roku, gdyż decyzja o cofnięciu koncesji została wydana dopiero dnia następnego, w dniu 1 kwietnia 2014 roku. Zasadnie przy tym podniósł pozwany w odpowiedzi na odwołanie, że nie jest istotne ile dni w powyższym okresie sprzedaż miała miejsce, ani też czy powód przez cały rok posiadał koncesję.

Zgodnie z treścią art. 35 ust. 1 pkt 1 cytowanej ustawy, Prezes URE nakłada na przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorcę końcowego, towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o którym mowa w art. 12 ust. 2 Ustawy, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli podmiot ten nie dopełnia obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nie uiszcza opłaty zastępczej, o których mowa w art. 12 ust. 1 Ustawy. W myśl art. 36 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o efektywności energetycznej, przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 35, należy uwzględnić w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy.

Jak już wyżej wskazano, powód wypełnił dyspozycję powyższego artykułu, gdyż będąc podmiotem o którym mowa art. 12 ust.2 nie dopełnił obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej za 2013 rok w terminie o którym mowa w treści art. 12 ust. 6 cytowanej ustawy. Powód do dnia 31 marca 2014 r. nie przedstawił do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej oraz nie uiszczył na rachunek (...) opłaty zastępczej w wysokości wymaganej przepisami prawa, tj. w kwocie(...) zł.

Uzasadniony okazał się natomiast zarzut powoda dotyczący wymierzenia kary w oparciu o przychody z 2016 roku.

Istotnie, jak wskazał pozwany, z uwagi na to, że sprawozdanie finansowe za okres od 1 grudnia 2017 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku zostało podpisane przez likwidatora spółki oraz osobą prowadzącą księgi rachunkowe dopiero w dniu 30 marca 2018 roku, a więc po wydaniu w dniu 29 marca 2018 roku decyzji o wymierzeniu kary. Należy tu jednak zauważyć, że owej możliwości, tj. udostępnienia Prezesowi URE przedmiotowego sprawozdania do dnia wydania decyzji nie miał również sam powód. Wskazać dalej należy, że uwzględniając specyfikę niniejszego postępowania sądowego, powód miał możliwość dowodzenia faktów, z których wywodził korzystne dla siebie skutki prawne. Mając bowiem na względzie charakter postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, postępowanie niniejsze tj. z odwołania od decyzji Prezes URE ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontradyktoryjnego, a zatem Sąd rozpoznaje sprawę merytorycznie. Z tych względów, mając na względzie wymogi odwołania przyjęte przez ustawodawcę, odwołanie odpowiada konstrukcji pozwu w ogólnym postępowaniu cywilnym, bowiem wymagania odnoszące się do odwołania (art. 479⁴⁹ k.p.c.) są zbliżone do wymagań pozwu (art. 187 k.p.c.), a ponadto odwołanie, podobnie jak pozew, uruchamia postępowanie sądowe w pierwszej instancji. W

świetle powyższego przyjąć należało, że zastosowanie znajdą również reguły dowodzenia w procesie cywilnym. W konsekwencji, obowiązek przedstawienia dowodów w niniejszym postępowaniu również spoczywał na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywał na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Skoro zatem Odwołanie łączy w sobie cechy nie tylko środka zaskarżenia, ale też powództwa, strony przede wszystkim w ramach realizacji zasady kontradyktoryjności mogą przedstawiać dowody, co niewątpliwie w niniejszym postępowaniu powód uczynił. Z złożonej dokumentacji finansowej (k. 44) wynika, że powód osiągnął w 2017 roku przychody netto ze sprzedaży produktów w wysokości (...) zł.

W świetle powyższego, dając wyraz treści powołanego wyżej art. 35 ust. 1 pkt 1 cytowanej ustawy, przyjąć należało, że skoro kara pieniężna nie może być wyższa niż 10% przychodu osiągniętego w roku podatkowym, maksymalna wysokość kary pieniężnej w niniejszej sprawie stanowi zatem odpowiednio kwotę (...) zł. Za wymierzeniem kary w wysokości (...) zł jako stanowiącej (...) przychodu osiągniętego w poprzednim roku podatkowym przemawiała ocena stopnia naruszenia przepisów. Należało tu bowiem wziąć pod uwagę cel regulacji zawartych w ustawie o efektywności energetycznej, w tym art. 12 tej ustawy. Celem tego przepisu było stworzenie ram prawnych dla działań na rzecz poprawy efektywności energetycznej gospodarki, m.in. przez wprowadzenie mechanizmu wsparcia tych działań, co w konsekwencji wpłynie na ograniczenie szkodliwego oddziaływania sektora energetycznego na środowisko. Wskazany wyżej przepis stanowi bowiem zachętę do inwestycji mających na celu zwiększenia efektywności energetycznej, w szczególności oszczędności energii. Zasadnie też, mając to na względzie pozwany ocenił stopień naruszenia jako znaczny, gdyż zaniechanie powoda wpływa negatywnie na realizację wskazanych wyżej celów przewidzianych ustawą. Ponadto przy wymiarze kary Sąd uwzględnił również okoliczność, że odpowiedzialność administracyjna z tytułu niewykonania przedmiotowego obowiązku ma charakter obiektywny, niezależny od winy. Tym samym, przyjąć należało, iż nałożona na powoda kara w powyższej wysokości spełni swoją rolę zarówno w stosunku do powoda, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że obniżył nałożoną na powoda karę pieniężną do kwoty (...) zł.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., znosząc wzajemnie między stronami koszty procesu. Obie strony bowiem w równym stopniu przegrały i wygrały oraz poniosły koszty w takim samym stosunku.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska